

Εγκώμιο στην Υπεραγία Θεοτόκο για την εορτή των Εισοδίων

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



Ο αρχιερέας εκείνη τη στιγμή μάλλον έπεσε σε έκσταση, καταλήφθηκε από το πνεύμα του Θεού και διέγνωσε ότι η κόρη είναι πραγμα-τικά κατοικητήριο θείας χάρης και ότι είναι αυτή περισσότερο άξια απ' αυτόν να εμφανίζεται συνεχώς ενώπιον του Θεού. Ταίριαζε αυτό που ειπώθηκε και είχε βαθύ νόημα στον νόμο για την κιβωτό, ότι θα κατοικήσει στα Άγια των αγίων, γιατί αυτό ακριβώς αναφέρεται ολοφάνερα σ' αυτήν την κόρη. Ο αρχιερέας χωρίς ενδοιασμούς και χωρίς φόβο τολμά κάτι δίκαιο, που ξεπερνά τον νόμο, μάλλον ξεπερνά τον ανθρώπινο νόμο καθώς και την ασάφεια του γράμματος του νόμου, γιατί ακολουθεί το άγιο Πνεύμα και οδηγεί και αποθέτει στα Άγια των αγίων αυτό το αφιέρωμα.



Δέχεται ο τόπος αυτός την κόρη, αυτός που κανείς άλλος άνθρωπος δεν τον είδε, που δεν τον πατούν ούτε οι ιερείς ούτε ο ίδιος ο αρχιερέας, παρά μια μόνο φορά τον χρόνο. Έπρεπε βέβαια να μην υπακούει δουλικά στη σπουδαιότητα του νόμου, αυτή που αγιάσθηκε με την καθαρότητά της περισσότερο από ολόκληρη τη φύση και δικαιώθηκε από τότε που ήταν στη μήτρα της μητέρας της, ενός νόμου που δεν θεσπίστηκε για τους δίκαιους, αλλά για τους αμαρτωλούς. Ο νόμος καθιερώθηκε για τις παραβάσεις και θεωρήθηκε παιδαγωγός για κείνους που χρειαζόταν διαπαιδαγώγηση. Σ' αυτήν που ξεπερνούσε τους αγγέλους όχι ο νόμος, αλλά η χάρη του Θεού εκτελούσε τα τέλεια. Φανερώνει ο Θεός ότι του αρέσουν αυτά τα οποία συνέβησαν, γιατί χρησιμοποιεί σαν διάκονό της άγγελο για να αναθρέψει την αφιερωμένη και τρέφει με παράδοξο τρόπο αυτήν που θα τον γεννήσει και θα τον αναθρέψει, ώστε κανένα χαρακτηριστικό της να μη φαίνεται ότι είναι ανθρώπινο, αλλά όλα να φαίνονται ότι είναι θεϊκά.[...]

Αυτή είναι η σημερινή μας πανήγυρη, αυτό το γεγονός γιορτάζουμε σήμερα, την προσαγωγή της κόρης στον ναό και την εισαγωγή της στα Άγια των αγίων. Τί παράξενο γεγονός, τί παράξενο πράγμα ακούμε! Ένα μικρό κορίτσι να ζει στα άδυτα και αθέατα του Θεού. Ακόμη κι αν μόνο πατούσε στην αυλή του ναού, αυτό θα έδειχνε ξεκάθαρα την οικειότητα που θα είχε με τον Δεσπότη, αφού βέβαια το «να πατάει κανείς την αυλή μου δεν το επιτρέπω» ορίσθηκε από τον Θεό γι' αυτούς που έρχονται σε ρήξη μ' αυτόν. Ακόμη κι αν έβλεπε μόνο τα Άγια του ναού, κι αυτό θα ήταν μεγάλη απόδειξη παρρησίας προς τον Θεό. Ακόμη κι αν μια φορά τον χρόνο έμπαινε στα Άγια του ναού, κι αυτό θα ξεπερνούσε πάρα πολύ την

ταπεινή θέση της γυναίκας.

Τώρα όμως περνώντας την αυλή, διασχίζοντας το δεύτερο χώρισμα και φτάνοντας στα Άγια των αγίων, ορίζεται να μένει συνεχώς μαζί με τον Θεό κι αυτό είναι ένας αρραβώνας μεταξύ της ανθρώπινης φύσης και της χάρης του Θεού, που εμφανίζεται αργότερα. Δείχνει μ' αυτή της την ενέργεια η Θεοτόκος προφητικά σ' εμάς και ανοίγει τον δρόμο σ' όλο το ανθρώπινο γένος για την άνοδο και είσοδό του στα ουράνια και αληθινά Άγια των αγίων και έτσι μετά απ' αυτό φαίνεται ότι καταργεί τον μωσαϊκό νόμο, ο οποίος επειδή δεν μπορούσε να μας δικαιώσει και να μας καθαρίσει από την αμαρτία, σχεδόν μας εμποδίζε όλους να μετέχουμε σε κάθε μορφή αγιότητας.

Επρόκειτο βέβαια ο Χριστός με τη θεία χάρη να μας δικαιώσει όλους και «αφού με τον σταυρικό θάνατό του γκρέμισε ό,τι σαν τοίχος μας χώριζε και προκαλούσε έχθρα», άνοιξε για όλους τους ανθρώπους τις εισόδους, που ήταν προηγουμένως άβατες, και αφού μας αγίασε όλους και μας καθάρισε με νερό και άγιο Πνεύμα, μας δέχτηκε στα Άγια. Γι' αυτό τώρα στον ναό υποδέχεται την Παρθένο. Και όσα συμβαίνουν τώρα στη Θεοτόκο, μοιάζουν σαν να μας δίνει ο Θεός αξιόπιστα ενέχυρα για τη συμφιλίωση αργότερα ολόκληρου του ανθρώπινου γένους μαζί του.

Μικρό παιδί αφιερώνεται εξαιτίας της έλλειψης κακίας και εξαιτίας της ευθύτητάς του· «Γιατί η βασιλεία του Θεού ανήκει σε ανθρώπους που είναι σαν κι αυτά» και «βοηθάει ο Κύριος τους αθώους και βλέπει με ευμένεια τους ευθείς ανθρώπους». Μιλάμε για γυναίκα, που εξαιτίας της Εύας προήλθε η αμαρτία, ώστε «εκεί όπου πλεόνασε η αμαρτία, εκεί θα υπερπερισσεύσει η χάρη του Θεού». Και ενώ η γυναίκα διώχτηκε από τον παράδεισο, θα προηγηθεί της φύσης της και θα εισέλθει στα Άγια των αγίων, θα είναι τριών ετών, γιατί έτσι συμβολίζεται η αγία Τριάδα, αυτή που αυξάνει την αγιότητα.

Τι σημαίνει η πομπή; Είναι η ελεύθερη διατύπωση της χάρης του Θεού, η οποία απλώθηκε σ' ολόκληρη τη γη και δεν περιορίστηκε σ' ένα τόπο σύμφωνα με τη στενή αντίληψη του νόμου. Τι σημαίνει η παρουσία νέων κοριτσιών; Ψυχές του «καινούργιου ζυμαριού» του Θεού, που συμπορεύονται μιμούμενες την Παρθένο. Μπορώ να διακρίνω κάποιον συμβολισμό στις λαμπάδες που κρατούν; Είναι το φως της ζωής, που λάμπει για να δοξάζεται ο Θεός, είναι ο φωτισμός της γνώσης, αυτό που ανάβει και κρατιέται από δυνατά χέρια, κι όχι σαν να το κρατούν αποκαμωμένα χέρια και εγκαταλελειμμένο από κάθε δύναμη, όπως λέει ο θείος Δαβίδ, ότι και «το φως των οφθαλμών κι αυτό ακόμη σβήνει». Γιατί το άγιο Πνεύμα θα αποφύγει τον δόλο και δεν θα κατοικήσει σε σώμα καταχρεωμένο με πολλές αμαρτίες.[...]

Αυτά είναι τα κέρδη από μια πανήγυρη που γίνεται στο όνομα του Χριστού, έτσι οι Χριστιανοί ευχαριστούνται με τις γιορτές.

Είσαι παρθένος; Πρόσεξε τη δόξα της παρθενίας, που σε οδηγεί και που σε ανεβάζει και με ποιόν τρόπο σε τρέφει και με τι «να μη σαλευθεί το πόδι σου, μήτε να σβήσει η λαμπάδα σου», ούτε «να σε βρει ο θάνατος μπαίνοντας στο σπίτι σου από τα παράθυρα», ούτε να βεβηλώ-σεις το άγιο της αφθαρσίας, το οποίο δεν επιδέχεται καμιά ανάκληση. Γιατί ποιός αποκατέστησε την παρθενία του, έστω και αν λιώσει τις σάρκες του, έστω και αν διατηρήσει τον εαυτό του απρόσιτο στους ύπουλους λογισμούς;

Έχεις δεθεί με τα δεσμά του γάμου; Πρόσεξε να μην κατηγορήσεις τον γάμο ως αίτιο της απομακρύνσεώς σου από τον Θεό, να μη προφασιστείς ανόητα πράγματα. Ο Ιωακείμ και η Άννα ήταν παντρεμένοι, αλλά δεν ήταν μακριά από τον Θεό. Και το πιο παράδοξο, όταν απέκτησαν διάδοχο και προχώρησαν έτσι μπροστά, κράτησαν την άποψή τους ίδια για πάντα. Προσφέροντας τη θυγατέρα τους στον Θεό, έγιναν και καλούνται θεοπάτορες σαν ανταμοιβή. Επί πλέον πρόσεξε και λει-τούργησε σωστά μέσα στον γάμο, «δίνοντας στον αυτοκράτορα ό,τι του ανήκει, και στον Θεό ό,τι ανήκει στον Θεό». Αγάπα τη σύζυγό σου σαν να είναι η σάρκα σου -«κανείς ποτέ δεν μίσησε το ίδιο του το σώμα»- και μη ρίχνεις το βλέμμα σου έξω από το σπίτι σου.

«Πίνε νερό από το πηγάδι σου», γιατί είναι πολύ στενά τα ξένα πηγάδια «και φέρνουν θλίψη στη σάρκα» σύμφωνα με τον νόμο. Ανάτρεφε τα παιδιά σου «με αγωγή και συμβουλές, που εμπνέονται από την πίστη στον Κύριο» και να φοβάσαι την καταδίκη του αρχιερέα Ηλεί. Αγιάσθηκες με τον γάμο, αλλά και αγίασες τον γάμο και έγινες επιτηδειότατος και μεταχειρίστηκες τις κοσμικές υποθέσεις σύμφωνα με τον νόμο του Θεού και απέδειξες την αλήθεια που λέει η Γραφή ότι «ο Κύριος ενώνει τη γυναίκα με τον άνδρα», ένα ταίριασμα πραγματικά ωραίο και στεφανωμένο από τον Θεό, ο οποίος τα πάντα λογικά συνταιριάζει.

Έτσι γιορτάζουμε, αδελφοί, μακάρι έτσι να γιορτάζουμε πάντοτε, για να αξιωθούμε να εισέλθουμε στην πιο τέλεια είσοδο, στα Άγια των αγίων, παρθένες ψυχές, καθαρές από κάθε κακό -αυτήν θεωρώ πραγματική παρθενία μ' αυτά που γράφω-, να κρατά η ψυχή μας λαμπρές τις λαμπάδες που καίνε το έλαιο της φιλανθρωπίας, να εισέλθουμε εκεί «όπου μπήκε πριν από μας και για χάρη μας ο Χρι-στός», έχοντας για βοηθό μας αυτήν την ίδια τη Θεοτόκο και στις προθέσεις μας και στις πράξεις μας. Αυτή μας αξίωσε να δεχτούμε τόσες χάρες της και η οποία τώρα με τη γιορτή της μας αγιάζει, και τότε μας αξίωσε να νιώσουμε το κάλλος της πανάγιας και αίδιας Τριάδας, του Πατρός, του Υιού και του αγίου Πνεύματος, του μονα-δικού Θεού, στον οποίο ανήκει κάθε δόξα, τιμή και

προσκύνηση, τώρα και πάντοτε και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Δημητρίου Γ. Τσάμη, Θεομητορικών, τ. Β΄, σ. 51-69 – αποσπάσματα)